

відбувається в результаті закачки в пласт рідини під високим тиском. Відомі також конструкції гідро перфораторів, дії яких засновані на розчиненні твердої породи реагентами, які витікають із сопла робочого органу. Ці перфоратори мають суттєві недоліки. Поширення теплоносія навколо видобувної свердловини проходить в основному по кавернах, крупних порах, тріщинах та карстах. І тому постає питання утворення нових підземних порожнин шляхом розчинення вапняку.

Специфіка умов розчинення вапняків не дозволяє використовувати методи інтенсифікації (переміщування), які традиційно вирішуються в наземних установках. Тому необхідно розробити нові конструкції свердловин гідро перфоратора, вивчити кінетику розчинення та екстрагування в процесі створення підземних порожнин різної форми, експериментально визначити кінетичні коефіцієнти, розробити відповідні математичні моделі та методики розрахунку кінетики.

1. Куча П.М. Технология подземных работ при горно-химической отработке бедных урановых руд в условиях шахт / П.М. Куча, Б.Н. Андреев // «Форум гірників»: міжн. наук.-техн. конф. – Дніпропетровськ: РВК НГУ. – 2009. – С. 121 – 125. 2. Арнс В.Ж. Физико-химическая геотехнология: Учебник для вузов / под общей редакцией В.Ж. Арнса. – Издательство МГУ, 2010. – 575 с. 3. Бондаренко, В.І., Табаченко, Н.М. Закони і закономірності гірничої науки / В.І. Бондаренко, Н.М. Табаченко – 1998. – Дніпропетровськ: НГА України. – 40 с.

СУЧАСНА СТРУКТУРА І ХАРАКТЕР НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В УКРАЇНІ

Шевчук О.І.

*Відділ соціальної роботи Галицького району Львівського міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді
Департаменту гуманітарної політики Львівської міської ради*

Постановка проблеми. Період зламу суспільної системи та побудови демократичного громадянського суспільства характеризується потребою населення адаптуватися до змін, усвідомити власної належності до певного народу У структурі ідентичностей важливе місце посідає національна ідентичність, яку трактують як відчуття колективної належності до конкретної національної спільноти, її культури.

Аналіз досліджень. Американська дослідниця Л. Грінфелд, вважає, що національна ідентичність полягає в належності до "народу", найважливішою ознакою якого є те, що його визнають як "націю". Професор Варшавського університету О. Гнатюк визначає національну ідентичність як "комплекс спільних переконань, позицій і вірувань, вироблених у процесі формування окремішності спільноти, який поєднувався з акцептацією політичних прагнень певної політичної групи або акцептацією держави". Польська дослідниця А. Клоковська пропонує чітко розрізнити поняття "ідентичності", що стосується цілісних національних спільнот, від поняття "індивідуальної національної ідентичності", яка постає лише одним з аспектів інтегральної ідентичності окремого індивіда [1].

Невирішені частини проблеми. У контексті трансформації сучасного українського доцільним є розгляд поняття національної ідентичності у двох аспектах: філософсько-антропологічному – як індивідуальний процес усвідомлення належності до певної нації, національної культури, і в соціально-історичному – осмислення національних особливостей як імперативу у визначенні історичного шляху розвитку нації.

Формування цілей. Основним завданням є висвітлення основних аспектів структури та характеру національної ідентичності, проблем становлення її основних структурних елементів.

Основний матеріал. Сучасність вимагає від кожного етносу в державі звертати увагу на національне виховання в плані шанобливого, толерантного ставлення до інших народів, їх культур, традицій, віри, які збагачують скарбницю загальнолюдських цінностей.

Поняття національної ідентичності передбачає вияв колективного самоконструювання образу власної національної спільноти, характер якого багато в чому залежить від об'єктивних передумов і практики!

Глобалізація породжує міжцивілізаційні, міжнаціональні та міжрегіональні виклики, тому політика держави має бути спрямована на забезпечення толерантності. Насамперед всередині кожного суспільства.

Важливим кроком у структурі національної ідентичності є модернізація на інноваційних засадах програм, спрямованих на підготовку у сфері державного управління та місцевого самоврядування з урахуванням загальногуманістичних та патріотичних тенденцій, розвинутої інноваційної культури, креативного мислення на основі сучасного покоління.

Ідентичність кожної національної спільноти можна репрезентувати як її колективну самосвідомість, самовизначення, самовироблення

власного образу і змісту самосвідомості, а не як ззовні сконструйований образ національного характеру.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Зазначені об'єктивні передумови й риси національної спільноти є водночас найголовнішими ознаками національної ідентичності. Вона за своєю суттю є багатовимірною, її ніколи не можна звести до якогось єдиного компонента. Крім того, національна ідентичність характеризується специфічним поєднанням об'єктивних і суб'єктивних рис, що вирізняє одну національну спільноту від іншої. Істотного значення тут набувають відчуття спільної долі, загальні переживання, колективна пам'ять, тобто все те, що сприяє формуванню колективного "Ми". Таке відчуття належності людини до тієї виокремленої спільноти може зазнавати різноманітних змін, тому, зазначає науковець, видається більш доцільним пошук динамічної моделі ідентичності. Однак зазначена дефініція передбачає існування сталих і незмінних елементів, із яких складається національна ідентичність. Специфіка національної ідентичності полягає в тому, що в ній проявляються не тільки зовнішні (соціальні), а й внутрішні (психологічні) риси.

1. Міжнаціональні відносини і національні меншини України: стан, перспективи / Упоряд.: Р.Ш. Чілачава, Т.І. Пеліпенко: За ред. Р. Чілачави. – К.: Голов. спеціаліз. ред. літ. мовами нац. меншин України. – 2004. – 384 с. 2. Українське суспільство і соціологічний моніторинг 1994-2003 / За ред. Н.В. Паніної. – К.: Інститут соціології НАН України, 2003. – 98 с.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ОСВІТНЬОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Колодій І.С.

Національний університет «Львівська політехніка»

Постановку проблеми. У Національній доктрині розвитку освіти зазначено, що освіта – основа розвитку особистості, суспільства, нації та держави, запорука майбутнього України. Вона є визначальним чинником політичної, соціально-економічної, культурної та наукової життєдіяльності суспільства. Освіта відтворює і нарощує інтелектуальний, духовний та економічний потенціал суспільства.